

ת"פ 41886/08 - מדינת ישראל נגד מוחמד חלק

בית המשפט המחויזי בירושלים

ת"פ 15-08-41886 מדינת ישראל נ' חלק

בפני כבוד השופט הבכיר אמנון כהן

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
ע"י ב"כ עוז מוסא עבאס

נגד
הנאשם
מוחמד חלק
ע"י ב"כ עוז מוחמד רbatch

המאשימה

נגד

הנאשם

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירה בנשך (נשיות נשך שלא כדין), לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק) וUBEIRA של ירי מנשך חם באזרור מגורים, לפי סעיף 340א לחוק.

2. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 13.8.15, סמוך לשעה 14:00, הגיעו טכנים מטעם חברת הטלפונים "בקע" לבתו של המתלוון בשכונת ואדי אל-ג'יז, כדי להתקן עמוד טלפון בסמוך לביתו. לאחר שהחלו לבדוקות החפירה, יצא אמו של הנאשם מביתה הנמצא בסמוך, ושאלה לפשר החפירות. במקום התפתחו ויכוח בין האם לבין המתלוון על חוקיות מעשי החפירה, כאשר האם טענה, כי חופרים בחלוקת אדמה השיכת לה. הויכוח בין השניהם התלהט והגיע לכך אלימות פיזית בין הצדדים. תושבים מהשכונה שנכחו באותו מקום, והמתלוון נכנס חזרה לביתו.

בஸמוך לכך, הגיע הנאשם ברכבו למקום, ירד מהרכבו ויראה מספר יריות אקדיות באוויר, בכוונה להפחיד ולהטיל אימה על הנוכחים במקום, לרבות על המתלוון ומשפחתו.

3. הנאשם כפר במיחס לו. לגרסתו, הואאמין הגיע למקום לאחר שהודיעו לו בטלפון שהמתלוון תקף את אמו, אך לא נשא כל נשך ולא יירה בנשך כפי שמייחס לו בכתב האישום.

דין

4. לאחר ש核实תי את טענות הצדדים, שמעתי את העדויות השונות ועינתי בראיות שהוצעו לפני, אני מוצא את הנאשם אשם במיחס לו. אפרט.

עמוד 1

5. תחילה, ישנה הودעתו במשטרת מוחמד **תאמר זענין**. ההודעה הוגשה לאחר שבחקירתו הראשית ע"י ב"כ המאשימה, טען מוחמד, כי כל מה שמסר במשטרת, הוא "מה **שמעתי מאנשים**". כאשר נתקש לתאר את שהתרחש, טען: "**שמעתי שיש סכטוק, יצאתי מהבית, מה שקרה ביניהם ידעת עליו מהאנשים, היה שם יותר מ-50 איש**" (בע' 18 ש' 15 וש' 26-27), והוסיף: "**אין אנשים הפרידו ביניהם אני לקחתי את ערין [אחינו של אשטו של המתلون]**", ו"**אחרי שלקחתי את ערין לבית שלו לא ראיתי כלום**" (בע' 20 ש' 21-20 ובע' 21 ש' 3-4). כהופנה לדבריו במשטרת, כי ראה את מוהנד (אחיו של הנאם) זורק ابن לכיוון ערין ומשפטו, הגיב: "**מה אמרתி זה היה מה ששמעתי מאנשים ... לא זכר מה שאמרתי במשטרת**" (בע' 20 ש' 26 וש' 34), ובזומה, כשנשאל לגבי דבריו במשטרת, כי ראה את הנאם מגיע למקום ברכבת, השיב: "**זה מה ששמעתי מאנשים, לא ראיתי. אני שמעתי אנשים שהוא עשה ככה**" (בע' 22 ש' 8-7). בפרט, הסביר מוחמד את דבריו במשטרת, כי ראה את הנאם יורה בשנק, בכרק שי"**שמעתי מאנשים שהוא ירה באוויר, לא ראיתי**" (בע' 22 ש' 30 וע' 23 ש' 1).

6. לנוכח תשובותיו אליו, ולביקשת ב"כ המאשימה, הוכרז מוחמד עד עין (חרף התנגדותו של ב"כ הנאם). בהמשך חקירתו ע"י ב"כ המאשימה, הופנה לדבריו במשטרת, כי "**ראיתי**" את הנאם מגיע ברכבת, נכנס לביתו, יצא יורה באוויר עם נשק מסוג קרלו, אך חזר על טעنته, כי "**זה מה ששמעתי מאנשים אמרתי ... לא ראיתי אותו**" (בע' 24 ש' 27 ובע' 25 ש' 8). לבסוף, נשאל, כיצד הוא מרגיש לגבי העובדה שהוא מעיד בבית המשפט נגד הנאם. מוחמד השיב, כי הגיע להעד בית המשפט משום ש"**התעקשו שאני יצא ואtan עדות, لكن אמרתי את מה שאמרתי**" (בע' 26 ש' 3-4).

בhinת תשובה אלה, קיבלתי את בקשה ב"כ המאשימה להגשת הודעתו של מוחמד במשטרת, לפי סעיף 10א לפקודת הראות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (סומנה כמוצג ת/15).

7. בהודעתו מיום 13.8.15, מסר מוחמד, כי בסביבות השעה 14:00 החל סכטור בין אמו של הנאם לבין המתلون, לאחר שנאש בזק הגיעו להתקין עמוד. האם התנגדה לכך והחלה להתווכח עם המתلون, "**וואז העניין התפתח ורמזייה הרביצה למוסא בכרך שנתנה לו מכיה בנעל לכיוון הראש שלו ... ואז עבר במקום ערין זענין הבן של היטם זענין ... ערין רצה לקחת את מוסא שהותקף, ואז הבן של רמזייה העונה לשם מוהנד חלק,**" אמר 'זה הוא, שאני רוצה לזיין אותו', התכוון לעрин, ואז רמזייה והבת שלה אני חשב ששם סועאד, תקפו את ערין בכרך שזרקו לעברו משטח עצ, אני נכנסתי והפרדתי ביניהם, לקחתי את ערין והכנסתי אותו לשכונה, רחוק מהבניה, אני הרחמתי את ערין, ואז מוהנד הבן של רמזייה זرك ابن לכיוון ערין ומשפטו, ואז הגיע מוחמד הבן של רמזייה, ברכבו מסוג GMC ואיר שירד מרכבו התחל לירות באוויר, מנשך נשק מסוג 'קרלו' נשק תעשייה מקומית, אני שמעתי את רמזייה, והילדים שלה, אומרת שאני רוצה לירות עליה ורוצה אותם שליכו מהשכונה" (במוצג ת/15, ש' 17-7).

8. מוחמד השיב בחויב לשאלת האם ראה את הנשך, ולגבי סוג הנשך, מסר, כי מדובר בנשך מסוג "קרלו", בצבע שחור, בגודל של כ-40 ס"מ. לשאלת, מהו נשך "קרלו", השיב: "**נשך של תעשייה מקומית**" (בש' 29-20). לגבי בגדי של הנאם בזמן הירוי, מסר, כי הנאם לבש "**חולצה שחורה, זה מה שאני זוכר**". מוחמד נשאל על מי יורה הנאם, והשיב, כי הנאם יורה באוויר, "**יראה בכך להפחד אותנו**" (במוצג ת/15, ש' 20-35). לדבריו, הנאם הגיע

למקום כ-10 דקות לאחר שהחל האירוע, ברכב בצעע ירוק כהה והוא ירה "משהו כמו 20-15 כדורים" (בש' 37 ובש' 40-42). מוחמד נשאל האם ראה את הנאם יורד מהרכב עם הנשך והשיב: "**לא, הוא החנה את הרכב נכנס לבית שניות, אז ראיתי את הנשך ביד שלו וירה**" (בש' 45-48). לאחר הירוי, הגעה המשטרת והוא ראה ابن נזרקת לכיוון המשטרת, וכן ציין, כי כוחות המשטרת זרקו רימונים וגו'. לדבריו, "**במקום היו כ-15 משפחות, היו מלא אנשים**" (בש' 62). לבסוף, ציין, כי אין סכוסים ישנים בין משפחת הנאם למשפחה המתלון, "**אבל משפחת חלאק כל שבוע בבעיה עם משפחה אחרת שכונה, משפחת חלאק משפחה בעייתי**" (בש' 64-65).

9. ב"כ המאשימה ביקש להעדיף את גרסתו המקדמת של מוחמד במשטרת, כי ראה במו עינו את הנאם יורה בנשך, על פניו הגנסה שמסר בעדותו בבית המשפט, כי תאר את שמעו מפי אחרים. בשאלת אילו מהגרסאות יש להעדיף, אני מוצא, כי הCPF נוטה לטובת גרסתו בתחינת המשטרת. התרשםתי לחוב ממהימנות שמסר שם, ואני סבור, כי תאר את אשר היה עד לו בעצמו. הודעתו של מוחמד הייתה עשרה פרטים, מאוזנת ועקבית, והוא שזר בה תיאורים ספונטניים, אשר קשה ליישם עם הסתמכות על דברי אחרים. כך, לדוגמה, לשאלת, מי יירה בנשך חם, השיב, כי היה זה הנאם, והוסיף מיזמתו, כי "**אחיו בילאל אמר שהוא גם יירה**" (במוצג ת/15, ש' 19). לשאלת, באיזה יד תפס הנאם את הנשך, השיב: "**בשתי הידיים שלו, תפס את הנשך וירה**", והוסיף גם כאן מיזמתו: "**לאחר מכן הגיע המשטרת והתקהלו מלא אנשים במקום**" (בש' 54-55). ספק בעיני, האם תיאורים מסוג זה הם תיאורים שיאמרו על ידי אדם שלא ראה את הדברים בעצמו, אלא אף שמע עליהם מקור שני, וראו גם את דבריו הספונטניים של מוחמד, "**אני שמעתי את רמזיה [אמו של הנאם], והילדים שלה, אומרת שאני רוצה לירוח עלייה ורוצה אותם שיילכו מהשכונה**" (בש' 17-16). מעבר לכך, ניתן להתרשם, כי מוחמד לא הפריז בתיאוריו, וכך, לדוגמה, כאשר נשאל האם היו דברים אחרים חוץ מהירוי, השיב: "**לא, היה אחד עם צינור, והוא איום, והיריו עצמוני ... אני אישית ראייתי אבלacht לכיוון המשטרת, אני לא יודע מי זרק, אני אישית הייתה ליד המשטרת**" (בש' 61-62).

10. ב"כ הנאם טען לקיומן של סתיירות בהודעתו של מוחמד במשטרת, המעידות, "**שמדובר באדם שלא דבר אמרת בזמן מסירת ההודעה במשטרת**" (בע' 151 ש' 8 ושי' 29-28). תחילת, טען לסתירה בדבריו של מוחמד בכך שבתחלת הודעתו, מסר לגבי הנאם, כי "**אין שירד מרכבו התחל לירוח באוויר**" (במוצג ת/15, ש' 15-16), אך בהמשך ההודעה, השיב בשלילה לשאלת האם ראה את הנאם אוחז בנשך כשיצא מהרכב, ומסר: "**לא, הוא החנה את הרכב נכנס לבית שניות, אז ראיתי את הנשך ביד שלו וירה**" (בש' 46). ברם, מסכים אני עם ב"כ המאשימה, כי "**מדובר במקרה לא בסתרה**" (בע' 146 ש' 26), שכן מעיון בהודעה עולה, כי תחילת תיאר מוחמד בנסיבות את האירוע, ולאחר מכן, לשאלות החוקר, הוסיף פרטים. דבריו של מוחמד, כי הנאם נכנס לבית ל"**שניות**", מחדדים גם הם את הרום, כי בשל משכו הקצר של האירוע והдинמיות שלו, לא הצליח מוחמד בתיאוריו הריאוני את כניסה של הנאם לביתה. מכאן, ש אין לייחס לא הדיקוק האמור משמעות מכרעת המטילה ספק בנסיבות הדברים שמסר מוחמד, והחשוב הוא בעצם דבריו, כי ראה את הנאם אוחז בנשך וכי ראה את הנאם יורה בנשך (ניתן לראות, כי גם בחקירהתו בבית המשפט ע"י ב"כ הנאם, טען מוחמד: "**מה ששמעתי מאנשים שהוא יצא מהבית ... בא עם האוטו, החנה אותו, אחר כך יצא מהבית וירה**", בע' 30 ש' 21-20).

11. הדברים נכונים גם באשר לסתירה נוספת ביקש להישען ב"כ הנאם, בנוגע למספר הcadorsים שנורו: בהודעתו במשטרת, מסר מוחמד, כי הנאם יורה כ-20-15 כדורים, וזאת כאשר בזירת האירוע נאספו רק 4 תרמילים. גם בנושא זה, לא מצאתи באמור לפגום באמינותו של מוחמד, שכן החשוב הוא בעצם גרסתו של מוחמד, כי ראה את

הנאשם יורה, ולא לモותר לציין כאן את דבריו של החקור יובל עזרא, כי "באירועים האלה שיש ירי מASH חיה, אז לא תמיד, לפעמים מהלץ של האנשים לא תמיד שמים לב לכמה כדורים. כי יכול להיות של אדם אחד כדור אחד שמע עשרה כדורים יוכל להיות אדם אחד שעשרה כדורים ישמעו ככדור אחד" (בע' 99 ש' 34-30). יתר על כן, דבריו של מוחמד במשטרת בוגר ל沉ות הקרים שנורטה (10-15 כדורים), דוקא מחזקם את הרושם, כי מסר במשטרת את חוותיתו המקורי, ובד בבד, מחלשים את טענותה המאוחרת בבית המשפט, כי **"זדעתך את מספר היריות מהמשטרה שבאו ואספו את הראיות"** (בע' 27 ש' 21-34). שכן, אם אכן שמע, כי נורו ארבע יריות מהמשטרה שבאו ואספו את הראיות, מדוע לא צין מספר זה בהודעתו במשטרת, ובמקום זאת תיאר 10-15 יריות?

12. בדומה, הפנה ב"כ הנאשם לכך, שמוחמד הגיע לתחנת המשטרה יחד עם הitem (עד ראייה נוספת, שהינו אחיה של אשתו של המתלון), וטען, כי בין מוחמד להיתם **"היה תיאום גרסאות שמרתו להפליל את הנאשם"** (בע' 152 ש' 1). ואולם, גם טענה זו, אינה מתישבת עם העובדה, שגרסתו של הitem במשטרת הייתה שונה מזו של מוחמד, הן לגבי מספר היריות שנורו (הitem טען, כי נורו 3-4 יריות, לעומת מוחמד, אשר טען, כי נורו 10-15 יריות) והן לגבי סוג הנשך ממנו נורו היריות (הitem טען, כי היה זה רובה עוזי או שטרן בצעע חום ואילו מוחמד טען, כי היה זה נשק קרלו בצעע שחור). יש בהבדלים אלה לכרטס בטענה, החלשה בלבד היכי, לפיה מוחמד תאר את שמעו מפני הitem חלק מתיאום גרסאות בין השניהם, מה גם של מוחמד אין קרבה משפחתי למשהו מהמדוברים במרקלה, אשר מעלה סיבה כלשהי להפללת הנאשם (בע' 18 ש' 10). לא לモותר לציין, כי מוחמד עצמו אף טען בכלליות בבית המשפט, כי תאר את שמעו מפני אחרים, ולא טען, כי תאר את שמעו מפני הitem. אך, העיד, כי **"גברים היו אומרים שהוא היה יורה עם קרלו"** (בע' 27 ש' 26), ולשאלה, האם לפני חקירותה במשטרת הitem סיפר לו את שراءה, השיב: **"לא יודע מה זה קשור להיתם. מה זה קשור אליו מה שהitem מספר?"** (בע' 30 ש' 10).

13. נקודה חשובה נוספת אליה יש לשים לב, נועצה בכר, שהסבירו של מוחמד, כי תאר במשטרת את שמעו מפני אחרים, אינו עולה בקנה אחד עם העובדה, שהשאלות שנשאל היו באופן חזר ונשנה על חוויותיו שלו ("ספר לי מה רأית", "ראית את הנשך?", "ראית את מוחמד עם הנשך איך שירד מהרכב?"), וכאשר השיב להן, לא אמר מוחמד ولو פעם אחת את המילה **"שמעתי"**, אלא, השיב לשאלות כמו שראה את הדברים בעצמו. דוגמה בולטת לכך ניתן לראות בתשובתו של מוחמד לשאלת, מדוע הנאשם ירה באוויר. מוחמד השיב, **"יראה בצדיה להפחיד אונטנו"** (במצג ח'15, ש' 35-30). הוא לא השיב, **"יראה בצדיה להפחיד"**. יתר על כן, כאשר נשאל, **"ראית את מוחמד עם הנשך איך שירד מהרכב?",** השיב מוחמד **"לא"**omid לאחר מכן, לא ציין, כי שמע זאת מפני אחרים, אלא היפך, פירט, כי **"הוא החנה את הרכב נכנס לבית שניות, אז רأית את הנשך ביד שלו ויראה"** (ההדגשות שלי - א' כ') (בש' 48-45). ברי, כי טרמינולוגיה זו בה נקט מוחמד אינה יכולה להתרפרש אלא כי תאר את שراءה בעצמו.

14. וכן, יש לשים לב, כי כאשר נשאל על ידי בית המשפט מדוע השיב במילה **"ראיתי"** ולא **"שמעתי"**, השיב מוחמד: **"זה עשה לי בלבול וביעות. אם היתי יודע כמה מהתחלה לא הינו הולך בכלל. אני לא אוהב להסתבך בעניינים כאלה, חקירות, משטרת"** (בע' 33 ש' 32-30), ולשאלה, מדוע לא אמר מלכתחילה שהוא תאר את שמעו מפני אחרים, לא סיפק מוחמד הסבר של ממש, אלא השיב: **"לא יודע"** (בע' 39 ש' 23). במקום אחר, מסר מוחמד מפורשות, כי **"התחרתתי אחר כך על זה שנתתי עדות כי אני לא קשור לכל הסכסוך ... כי אני לא מעורב בכלל העניין וזה גרם לי רק כאב ראש עד כדי כך שאני מגיע היום לבית המשפט, נותן עדות, מסתבסס על כלום, אני לא קשור לזה" ... **"לא מסתבסס ... מערבים אותו על כלום כשאני לא מעורב באמת"**** (בע' 31 ש' 16-25). כן

חשיבות לציין את דבריו של מוחמד לחוקר שאנן, שלושה ימים לאחר מסירת הودעתו במשטרה, כאשר זומן לבצע עימות עם הנאשם, אז "מסר לי תחילת כי אינו מוכן לעימות מכיוון והוא מפחד ולא רוצה לעשות עצמה בעיות, כמו כן הוא שינה את דבריו ואמר לי כי ביום חמישי הוא ראה מישאו שהוא דומה למוחמד חלק מעצמו ירי" (ר' מזכרו של החוקר שאנן מיום 16.8.15, במצג ת/12). יצוין כאן, כי גם עד ראייה נוספת, ג'מאל סעידיה, סרב לבצע עימות עם הנאשם, וזאת ממשום "שהוא מאוד מפחד מהמשפחה של מוחמד חלק וכי הוא לא רוצה שיעשו לו בעיות מכיוון והיותו אדם מבוגר, ובשל כך מסר כי הוא לא מעוניין בלבצע עימות" (מזכירו של השוטר שנאן מיום 16.8.15, במצג ת/12).

15. אני מוצא, כי העובדה, שלושה ימים לאחר הودעתו במשטרה סרב מוחמד לשתף פעולה עם המשטרה מהסיבה שהוא מפחד, ודבריו המפורטים בבית המשפט, כי אינו מעוניין להיות מעורב בסכסוך שאין נוגע לו, מobileים גם הם למסקנה, כי דבריו של מוחמד במשטרה - שנאמרו ארבע שעות לאחר האירוע - היו דברי אמת, וכי השינוי שהחל בගרטותו לאחר מכן, נבע אך מכך, שאין זה נכון לו לחזור על דבריו המקוריים כנגד הנאשם, ולא משום שאין בגרסתה אמת. בהקשר זה, יש גם לשים לב, כי בעודותו, לא שלל מוחמד לחלוtin את דבריו במשטרה, ולדוגמא, כאשר נשאל לגבי דבריו במשטרה, כי שמע את אמו של הנאשם אמרת שהיא רוצה שיירו עליהם (על משפחת המתלוון), השיב תחילת "לא שמעתי שהוא צזה", אך מיד לאחר מכן אמר: "אני לא זכר מה היה במשטרה" (בע' 31 ש' 9-6).

16. לפיכך, אני מוצא להעדי' את הדברים שמסר מוחמד בתחנת המשטרה, כי ראה במו עינו את הנאשם מחזיק ויורה בנשק.

17.cidou, סעיף 10א(ד) לפקודת הראות קובע, כי "לא ירושע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראות דבר לחיזוק". בית המשפט העליון עמד באופן חזר ונשנה על כך, שהדרישה לתוספת ראייתית של "דבר לחיזוק" היא "לראית מאמתת" המצדעה על אמינות האמרה "והיא אינה צריכה להתיחס לנקודה העומדת ביסוד גדר המחלוקת. זאת להבדיל מתוספת ראייתית של 'סיעע', שצrica להיות עצמאית ומסבכת את הנאשם בנקודת השניה במחלוקת" (ע"פ 175/10 חנוכיב נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 28.7.11, בפסקה 39). דברי כבוד הנשיא מ' שмагר, החיזוק "נון להצביע על כך שדברי העד, בעומdam בפני עצם, הם דברים אמינים" (בע"פ 238/98 אסקפור נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 21.9.89, בפסקה 7).

18. תוספת ראייתית מחזקת אני מוצא בגרסתם של שני עדי ראייה נוספים לאיירוע. תחילתה, עד הראית היתם צענני. בפתח עדותם, נשאל האם הדברים שמסר בהודעתו במשטרה ובעימות שנערך בין לין הנאשם והשיב בחויב (בע' 62 ש' 19). הitem נתקבש לחזור על דבריו במשטרה, והשיב, כי "מה שדיברתי רשום" (בע' 62 ש' 26). לשאלה, מדוע אינו רוצה לחזור על דבריו במשטרה, השיב: "אני דיברתי את זה, נתתי עדות זהה ... בן אדם קורה שהוא ובא למשטרה ואומר להם קרה וקרה, זה בסדר, אבל אחר כך בית משפט זהה, אצלנו זה יוצר הרבה בעיות" (בע' 63 ש' 27-32). הitem אף הוסיף, כי "פעם הבאה מה שלא יהיה אני לא הולך למשטרה. זה מפחד לлечט למשפט מול המשפחה, אצלנו לא כמו אצלכם, אצלנו יש הרבה בעיות", והשיב בחויב לשאלת בית המשפט, האם הוא לא רוצה לחזור על דבריו ממשום שהוא מפחד מבעיות: "מיshaו יצא ועשה מה שבא לו בכביש, הוא יבוא עלי, אני מפחד. יש לי ילדים" (בע' 64 ש' 1-8).

19. בהינתן תשובותיו אלה, קיבלתי את בקשה ב"כ המأشימה להגשת הודעתו של הנאשם במשטרה, לפי סעיף 10א לפקודת הראות (סומנו כמפורט ת/16 ו-ת/17).

20. בהודעתו במשטרה מיום 13.8.15, מס' 1, כי כשחזר לביתו בצהרים ראה "רבה אנשים" ליד ביתם של המתلون ואחותו. היתם נכנס לבית, וראה את המתلون "במצב קשה היה לו סחרחות והוא היה רועד". לאחר שמספרו לו האירוע, "אני הלכתי לראות עצמי מה הבעה והתחליל הבן שלהם משפחתי חלק קקל ... והוא רצה להרבייך לי. היה לו ביד הדבר הזה שהותכים עצים אותו ובאו השכנים ... ואני התקשרתי למשטרה ופתאום רأיתי את אח שלו עם החולצה האדומה היה לו ביד לא אקדמי משה גדור עוזי או שטרן בצער חום, רأיתי את הצבע, ומתחילה לירוט לאנשים בכביש ובא אח שלו בילאל שבא להרבע את מוחמד והוא לקח לו את הנשק ... מהרעש של הירוי באו מאוחר התעשייה והשכנים הגיעו אותו לבית ואני הייתה מתחה על הכביש **שהמשטרה תבוא**" (במוצג ת/17, ש' 16-5). היתם נתקUSH להתייחס לכלי הירוי, והשיב: "היה לו משה עם ידית וצבע חום רأיתי את זה טוב, אני לא יודע מה זה בדיק אולי עוזי" (בש' 33). לדבריו, הוא עמד במרחך של 10 מטרים מהנאשם (בש' 35) והנאשם לבש "חולצה אדומה וכתוב משה בשחור" (בש' 41). לשאלת, כמה קולות ירי שמע, השיב היתם: "**לא ידוע בדיק, 3 או 4**" (בש' 44), והוסיף, כי לאחר שהנאשם סימן לירוט, "אח שלו בילאל יכול להיותapse את הנשק והחזיק את הנשק ואח שלו הגיעו אותם לבית".

21. בהודעתו מיום 16.8.15 (בשעה 14:38), מס' 14, כי "אני באתי להتلון" על קר ש"אטמול 15/8/15 לא ידוע מתי בבדיקה במהלך היום **התקשרו לטלפון של הבן שלי ערין זענוני ואימנו עליו טלפון** ואמרו לו 'אנחנו רוצים אותך, נראה לך מי אתה', במילים כאלה, לא ידוע בבדיקה. הבן שלי בא אליו לבית ואמר לי את הדברים האלה ... זה מפחד מי שיוצא עם אקדמי **אני מפחד על הילדים שלי, על עצמי, על אנשים בכביש**. אני מפחד גם כי כל הכפר התעצבן על מה שקרה שהוא מוחמד [הנאשם] יצא עם וירה עם הנשק" (ההדגשות שלי - א' כ') (במוצג ת/16, ש' 8-2). לאחר מכן, לבקשת החוקר, התקשר היתם לבנו ערין וביקש ממנו להגיע למשטרה למסור עדות על האיים, אך ערין טען, כי הוא לא יכול להגיע. היתם מסר לחוקר, כי הוא הגיע עם בנו לתחנת המשטרה, והתקשר פעמי נספחת לערין, אך ערין לא ענה לשיחה. היתם נשאל, האם הוא ידוע מי התקשר לבנו, והשיב בשילילה. משכך, נתקUSH במהלך בדיק עם ערין האם התקשרו אליו מספר מזוהה, ואם כן, לרשום את המספר ולמסור אותו למשטרה. לבסוף, אישר היתם את דבריו בהודעתו הקודמת, כי הנאשם יצא עם נשק לרחוב וירה, וכן גם הסכמים לבצע עימות עם הנאשם (בש' 29-34).

22. בעימות שנערך בין היתם לבין הנאשם ביום (בשעה 18:06) (הוגש במסגרת תיק מוצגים מוסכם), מס' היתם: "הוא יצא מהבית כמו מטורף והתחליל לירוט עם הנשק ... אין בינו סכטן איש, אני פניתי למשטרה כי האירוע היה חמוץ מאד וכי מוחמד חלק, היה וירה, וזה מסוכן מאוד" (במוצג ת/14, ש' 11-8). היתם הוסיף, כי הנאשם וירה "כמו רמבו כמו בן אדם מגבר, הוא חשב שהוא בסרט, אני תושב של שכונת שם הוא וירה לכל עבר ויש עוד הרבה אנשים שראו אותו, אמרתי לך מוקדם שאין בינו סכטן, אני עשית את התפקיד שלי כאזרח וניגשתי למשטרה והודיעתי על מה שהוא" (בש' 19-17). לאחר שהנאשם מסר, כי הוא לא עשה דבר, התפרץ היתם וחזר על קר, ש"אני נשבע לך שאין בינו שום סכטן ואין לך מטרה לפגוע בו, אני פשוט רأיתי אותו וירה" (בש' 25-23). היתם מסר, כי הנאשם לבש חולצה אדומה: "אני רأיתי אותו הוא היה מולי, אני רأיתי את המצח שלו התחבאת מאחוריו הרכב" (בש' 29-28), והוסיף, כי בזמן הירוי, הנאשם עמד **"ליד הבית שלו, יש שם**

חנות 'אבו גרביה'" (בש' 31). הנאשם, מצדיו, חזר על כך שהוא לא ירה, ומסר: "הוא אמר לך שאין סכוסן בינוינו, אבל יש סכוסן בינו לבין בעלה של אחותנו מוסא שחיל". הוא תקף את אימא שלו ונמנע לה מכאה בראש, אז בגלל זה הוא אומר עלי לך" (בש' 38-36). הנאשם הוסיף, כי "לפני הבעייה הזאת לא היה ביןינו לבין הitemם כלום, הבעייה שיש לי היה לא אותו אלא עם בעלה של אחותנו, אני חשב שהוא כועס עלי ובגלל זה הוא מסר למשטרת ישראל שאני עשית לך, ועוד עשינו גם אין בינוינו כלום" (בש' 48-46). בסוף העימות, ציין הitemם, כי "אימנו עלי ועל הילדיים שלי, אם קורה משהו לי ולילדים שלי, מי שיהה אחראי על זה, זה הוא ואחיו כי אין לי שום אויבים אחרים" (בש' 52-53).

23. בדומה להתרשםותי בדבר מהימנות הדברים שמסר מוחמד במשטרת, התרשםתי לחוב ומהימנות הדברים שמסר הitemם במהלך חקירותיו במשטרת וביעמות שבוצעו בין הנאשם. נחה דעתך, כי גם סיירובו של הitemם לחזור על דבריו המפלילים בבית המשפט, נבע אך מchosר רצונו להחריף את יחסיו עם הנאשם וחשו בדבר ההשלכות של מעשה זהה, ולא משומש שכן בדבריםאמת. בהקשר זה, יש להציג את דבריו של הitemם בבית המשפט בדבריו חששו מהנאשם וכן את דבריו במשטרת, כי אימנו על בנו בטלפון, כמו גם את העובדה, שבעדותו, לא שלל הitemם את דבריו במשטרת, אלא אך סרב לחזור עליהם "בקול רם". כן, כאשר נשאל האם ראה את הנאשם יורה בנשק, השיב: "מה שאמרתי זה רשום" (בע' 65 ש' 34), ולשאלת בית המשפט, כיצד ניתן לדעת האם דבריו במשטרת הם דברי שקר או אמת, השיב: "לא שקר" ... "אני הייתי מדבר שקר? ... לא הייתי הולך לתחנת משטרת. מה לי וכאבי הראש? ... הכל אמיתי" (בע' 67 ש' 14-7). כל אלה, מובאים אותי לבctr את גרסתו של הitemם במשטרת, ומתאימים הם לכך הדברים שנאמרו לאחרונה ע"י כבוד השופט א' רובינשטיין בע"פ 3572/16 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 17.3.17): "**סעיף 10 לפקודה הוא, כמובן, אחד החרים במשפט הפלילי לכל הפורענות מפי השמעה, ומטרתו מניעת הפעולות של לחצים פסולים על עדים לחזור בהם בבית המשפט מדברים שמסרו בהודעתם במשטרת. דברים אלה אינם נדירים, אם בעולם העברייני הרגיל מתוון איומים, ואם בעבורות בתוך המשפחה, וכן במקרים אחרים**" (שם, בפסקה טו).

24. ב"כ הנאשם ביקש להישען על היותו של אחיה של אשתו של המתלוון, וטען, כי היה להitemם אינטראס להפליל את הנאשם. ואולם, לא מצאתי בסכוסן הקים בין המתלוון (שהינו גיסו) לבין אמו של הנאשם, כדי להוביל למסקנה, כי הitemם טפל על הנאשם מעשים שלא ביצע. בעניין זה, תחילתה, עומדת לפני גרסתו המאוונת והעקיבית של הitemם במשטרת, בה שזר פרטיהם רבים ותיאורים אותנטיים, המעידים על מהימנותם של הדברים שמסר, ומאיינים את האפשרות, כי מדובר בבדיקה. כן, לדוגמה, דבריו, כי "אני ראתה את המצב שלו התחבאתி מאחורי הרכב" (במוצג 14, ש' 29-28) ותיאורו המפורט בנוגע לנשק בו השתמש הנאשם. בפרט, הפרדה שביצע בנוגע להתחנלותם של כל אחד משלושת ילדיה של אמו של הנאשם, תומכת גם היא במסקנה, כי מסר דבריו אמת: הitemם תיאר, כי הבן מוהנד קילו אותו "והוא רצה להרביץ לי. היה לו ביד את הדבר הזה שחווככים עצים אותו ובאו השכנים ובאו השכנים ואמרו לו שהוא השתגע ורצו להרצעו אותו"; לאחר מכן, הגיע הנאשם והחל ליראות; ואז הבן בילאל "בא להרצעע" את הנאשם "והוא לקח לו את הנשק" (במוצג ת/17, ש' 13-12). סבורני, כי תיאור מדויקדק זה אינו מתישב עם הטענה, כי הitemם בדה את סיפור האירוע, מה גם, שלא עולה סיבה של ממש, מדוע יבחר הitemם דוקא להפליל את הנאשם ואת אחיו מוהנד או את בילאל. אדרבה, בשים לב לגרסתם של המתלוון ואשתו (אחותו של הitemם), כי אחיו של הנאשם מוהנד הוא אשר רדף אחריו במהלך האירוע כשהוא מחזיק ב津ור מטבח ואים שיהרוג את המתלוון (בע' 7 ש' 22-24 ובע' 15 ש' 18-9), היה טבעי, כי אם כבר, טיפול את המעשה החמור של הירוי על האח מוהנד.

לא לモותר לציין בהקשר זה, כי גם גרסתו של הנאשם בעימות שנערך ביןו לבין הitem, "לפני הבעה הזאת לא היה בינו לבין הitem כלום" (במוצג ת/14, ש' 46-48).

25. הלכה פסוקה היא, כי "**עדות הטעונה נוספת יכולה לשמש 'תוספת' (לעדות אחרת הטעונה נוספת)**" (ע"פ 804/95 גרינברג נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 28.12.95, בע' 207). כך הוא במקרה דנן, בו גרסתו המפלילה של הנאשם, תומכת בגרסתו המפלילה של מוחמד ומהוות תופסת ראייתית מסווג דבר לחיזוק. יתר על כן, היא אף מהוות תוספת ראייתית מסווג סיעע, בהינתן שהיא מקיימת אחר שלוש הדרישות המctrוברות הבאות: מדובר ברأיה "עצמאית ונפרדת" מאמרתו של מוחמד; הוא מתישבת עם גרסתו ותומכת בה בנקודת מרכזית ומהותית; והוא קושרת את הנאשם לביצוע העבירה המויחסת לו (ר' בע"פ 5002/09 מדינת ישראל נ' ז'אנו, ניתן ביום 10.12.2, בפסקה 36).

26. במקרה דנן, ישנה תוספת ראייתית נוספת, בנוסף עד הרأיה **בIMAL סעדיה**, אשר הינו שכן של הנאשם (ג'مال צין, כי אין לו קשר משפחתי לא עם הנאשם ולא עם המתלוון). ג'مال תאר את הוויוכח שפרץ בין אמו של הנאשם לבין המתלוון בנוגע להתקנת האנטנה של חברת בזק: "**היה קללות שמה, היה מכות, אז אנחנו באנו כדי להפריד ביניהם, כדי לפטור את זה.** היה גם כמה בחורים ברחו בשכונה, באו גם הם כדי להפריד כי מדובר בשני אנשים זקנים ... אז לקחתו גם את הבחורים לצד של הבית שלי כדי שלא יהיה שמה, לא תהיה בעיה. אחרי שהרגענו את הרוחות שמה בא מוחמד [הנ帀] באותו שלו והוא שמה ירי על הבחורים שעמדו שם שכולם לא קשורים לסיפור שהוא ... אחר כך מישחו התקשר למשטרת, באה משטרת וחקרה ... גם עשו חיפוש שמה באזור שהוא בו היריו ונטלו תרמילים מהקרקע" (בע' 42 ש' 33 עד ע' 43 ש' 14). ג'مال מסר, כי "אני בטוח שהוא אפילו שלא ראייתי ... אני בטוח כי רק הוא היה מהבנים שלא באזור באותו רגע שהוא בו ירי" (בע' 43 ש' 24 ושם' 30-31). מיד לאחר מכן, לשאלת בית המשפט, האם ראה את הנאשם יורה, השיב, "ראייתי את הנשך ביד שלו" (בשם' 33), וכיון: "אני לא זוכר מה היה שמה מה בדיקן כי זה היה לפני שנה, אבל היה לו ביד נשך יותר גדול מכך ועוד קטן מרובה" (בע' 44 ש' 19-12). בהמשך עדותו, נשאל בשנית על ידי בית המשפט האם ראה את הנאשם יורה בנשך, והשיב: "היה יורה, נכון, נכון, היה יורה ... מישחו שמחזיק בנשך ויש ירי אז מה זה אומר?" (בע' 56 ש' 23 ושם' 32).

27. אני מוצא, כי דבריו של ג'مال לפיהם ראה את הנאשם אווז בנשך בידו, מחזיקים את גרסתם של מוחמד והITEM, ואפנה גם לדבריו, כי מוחמד והITEM היו באותו מקום בזמן הירוי (בע' 52 ש' 32 ובע' 53 ש' 1). אמנם, וכפי שהציג ב"כ הנאשם, בהודעתו במשטרת, מסר ג'مال, כי "**אני תקפטית אותו והוא הרבייך לי, והמשיך לירוט משה כמו עשרה חמישה עשר כדורים וכונראה נתקע אצלך ... ואני קפצת עליי ... אני היחיד יענו. כולם ברחו פחדו מהזה, שקפצת עליי, אחים שלו חסמו אותו וברח**" (בע' 4 ש' 21-15 לתמלול ההודעה, אשר הוגש במסגרת סיוכמי ההגנה). ואולם, לא מצאתי בעובדה, שבעדותו לא ציין ג'مال שהוא עצר את הנאשם ואף לא ذכר האם ראה במו עינו את הנאשם יורה בנשך, כדי לפגום בנסיבות גרסתו, כי ראה את הנאשם אווז בנשך. בשים לב לדינמיות של האירוע ומשכו הקצר, מקובל עליי הסברו של ג'مال, כי "**לא זוכר מה הייתה הסיטואציה בבדיקה באותו מצב כי כבר עברה שנה**" (בע' 53 ש' 13-14), ואני סבור, כי החשוב הוא בקשר, שבהודעתו במשטרת שנגבתה בסימון לאירוע, היה ג'مال עקיبي בתיאוריו את השתלשלות האירוע, ובפרט, בכך שראה את הנאשם אווז בנשך. ניתן גם לראות, כי ג'مال הקפיד לתאר אך את שזכר בוודאות, וכך, לשאלת האם הנאשם יצא מהרכב עם הנשך, השיב: "**אני לא יודע, אנחנו לא ראים אותו יש מרחק בינוינו לבינו, אם זה היה בבית או היה ברכב רק אלוהים יודע**" (בע' 11 ש' 12-10 לתמלול

ההודעה). בדומה, כשנשאל לגבי הנشك בו אחוז הנאשם, השיב: "נראה לי בצדע אפור, לפעמים הבן אדם לא שם לב לדברים כאלה ... תשאל אותו מה הוא לבש נשבע לך באלהים לא שמתה לב" (בש' 24-20).

28. ב"כ הנאשם הוסיף והפנה לדבורי של ג'מאל במשטרה, כי הנאשם "יראה באויר על מנת להפחיד את האנשים" (ר' במצרכו של השוטר שנאן מיום 16.8.15, במצג/12), לעומת זאת דבריו בעדותו, כי "היה שמה ירי על הבוחרים שעמדו שמה" (בע' 43 ש' 7). ברם, גם כאן, לא מצאת סתירה של ממש, ואפנה להסבירו של הנאשם בהמשך עדותו, כי "אני לא אמרתי שהוא יראה על האנשים בכונה או בכיוון מסוים" (בע' 55 ש' 9-7) וכי "ל להגיד לכם את האמת לבדוק אני לא יכול לקבוע ... הוא החזיק את הנشك ותחילה לירות, אז מה אני בן אדם שנמצא בזירת ירי אני צריך למקד את המבטים שלי ולראות את הכיוון?" (בע' 57 ש' 20-27). בהקשר זה, יש גם לשים לב לדבורי החוזרים ונשנים של ג'מאל במשטרה, בנוגע לסכנה הרבה הטמונה בירי בסביבת קהיל רב ובאזור מגוריים, וכי גם ירי באויר עלול לפגוע בנפשו: "**אם זה עבר קיר, יכול להיות שהרסיסים יפגעו באיזה עין של מישחו או בפנים שלו אחת ביד שלו ... הוא יראה באויר אבל הבית שלנו, הבית של משפט אל סיידי יותר גבוה, יענו יש שלוש קומות**" (בע' 12 ש' 18-10 לתמלול ההודעה).

בנוסף, לא מצאת מושג בטענת ב"כ הנאשם לפיה דבורי של ג'מאל, כי הוא לא ראה שאחד מהילדים במקום מסר לשוטר את תרמילי הבדורים (בע' 52 ש' 10), אינם מתישבים עם דבורי, כי הוא נכון בכל האירוע. בר, כי באירוע רב משתפים כגון האירוע דנן, לא ניתן לשים לב לכל פרט ופרט של האירוע, ואין ליחס לנקודה זו נפקחות כלשהי.

29. ואחרון, הנאשם טען, כי משפטו של ג'מאל נהגת לעורוך מסיבות רועשות בדרך עפר הנמצאת מאחורי ביתם, ו" אנחנו תמיד מונעים מהם לעשות את זה והם לא אוהבים אותנו **בגלל זה**" (בע' 121 ש' 17-25). בនוסף, טען, כי "**ג'מאל הוא אדם נרkommen ... אני אדם צזה קונה ב-50-X**" (בע' 128 ש' 6) וכי גם בני משפטו של ג'מאל מכורים לסמים ונוהגים להפריע לתושבי השכונה. כתמך לטענותו, הציג החלטה של בית משפט השלום בירושלים בה ניתן צו האוסר על בני משפט סעדיה להטריד את בן משפטו של הנאשם (במצג נ/3), וטען, כי במצב דברים זה, לא ניתן להישען על עדותו של ג'מאל.

30. ואולם, יש לשים לב, כי מדובר בצו מיום 16.11.9, כאשר האירוע נשוא האירוע התרחש כשנה קודם לכן, ביום 15.8.13, גם לגופו, הצו ניתן בהסכמה, מבלוי להודאות באחריות. בהינתן האמור, ספק האם ניתן להסיק מאותו צו, כי בזמן האירוע היה סכוסר בין ג'מאל לבין הנאשם. ואכן, ניתן לראות, כי הדברים שמסר ג'מאל במשטרה בסימון לאירוע, כי " **אנחנו לא קשורים לאף צד יענו, אלו משפה ואלו משפה, אנחנו לא קשורים לזה יענו, אנחנו סך הכל רק הפרדנו**" (בע' 10 ש' 11-9 לתמלול ההודעה), נתמכים בדבריו אחواتו של הנאשם, אשר העידה, כי לאחר שאחד מקרוביה של אשת המתلون זרק עליה משטח עץ, "**בא ג'מאל סעדיה והוציאו אותו מעלי ... ג'מאל משך אותו והרחקו אותו ממנה**" (בע' 130 ש' 23-28). בר, כי התנהלות זו אינה מתישבת עם סכוסר בין המשפחות. מעבר לכך, התרשםתי לחיבור מעדותו של ג'מאל, כי מדובר بعد ניטרלי, אשר כדבריו, אמן שיש לו "**בעיות משפחתיות, בעיות בשכונה, בעיות בעבודה**", אך "**מדובר בעבויות פרטיות ... במשפחה בבית**" ולא עם אנשיים בשכונה (בע' 47 ש' 14-6). כן שנם דבריו האותנטיים כאשר נשאל לגבי דבריו של מוחמד, כי הייתה למשפטו של ג'מאל בעיה עם משפטו הנאשם, "**אתה עשית עשה סיפורים מכלום. לא היה לנו בעיה, בעיות איתם אף פעם**" (בע' 48 ש' 32-29),

המשתלבים היטב עם דבריו של מוחמד עצמו, כי היה סכוך בין משפחת הנאשם למשפחה של ג'מאל, אשר "פטרו אותו באותו יום" (בע' 37 ש' 15 וש' 26).

31. לפיקר, אני מוצא, כי עדותו של ג'מאל לפיה ראה את הנאשם אוחז בנשק, מהוות תוספת ראייתית נוספת לගרטם של מוחמד והיתם, המגיעה אף כדי סיוע.

32. לגרסתם של שלושת עדי הראה מצטרפות ראיות נוספות הקשורות את הנאשם לאירוע הירוי ומתיישבותם עם גרטם. כך, ישנה העובדה, שבבדיקה מז"פ מצאה **שרידי ירי על ידיו ועל שיערו של הנאשם**: 103 חלקיים על ידי של הנאשם ו-71 חלקיים על שיערו (במוצג 1/1, הוגשה במסגרת תיק מוצגים מסוים). נמצא, כי הרכב החלקיים הללו, מתאים להרכב שרידי ירי של תחמושת משתי קבוצות: (א) תחמושות "ערביות-מודרניות", **"כדוגמת שרידי הירוי של תרמילים בקוטר 9 מ"מ בעלי סימול בסיס 'CBC' שהתקבלו לבדיקה בתיק זה במעבדת השוק"** (ההדגשה שנייה - א' כ'). (ב) תחמושות מתוצרת מזorch אירופית או תחמושות הדומות להן. החוקר צדוק צח הוסיף לגבי שניים נוספים החילקיים שנמצאו, כי **"לא מוכרים חלקיים בעלי הרכב יסודות זהה אשר אינם ממוקור של פיצוץ פיקה"**.

החוקר מצא, כי הימצאותם של שרידי הירוי מצביעה על שלוש אפשרויות: (א) הנאשם ירה בנשק חם (ב) הנאשם היה בסמוך לאדם אחר, או לאנשים אחרים, בעת שאלה ירו בנשק חם (ג) הנאשם בא במגע עם אדם או עם חפץ, כדוגמת כלי נשך, שהיו מזוהמים בשרידי ירי.

33. ב"כ הנאשם ביקש להישען על שתי החלופות האחרונות שציין החוקר. תחילתה, הפנה לכך שהנאשם עמד ליד השוטרים כאשר הם ירו את רימוני ההלם לעבר הקhal שהattaף, וזאת כאמור בדו"ח הפעולה שכtab השוטר סלהח: **"תוֹךְ כִּי הָיָנוּ בָּמָקוֹם הַגֵּעה כֵּד שְׁנֵי שְׁלָמָה מִשְׁפָּחָת מִזְאָה סְחוּל וְהַתְּחִיל לְתַקְׂוף אֶת מִשְׁפָּחָתוֹ שֶׁל מִוחָמֵד חַלְאָק צְוּוֹתִים בָּמָקוֹם הַשְׁתָּמָשׁוּ בַּרְימָנוּ הַלֵּם לְפִיזּוֹר הָאָנָשִׁים. אֲנִי הַזְׁדַּעַתִּי לְמוֹחָמֵד חַלְאָק שֶׁהָאָמָעָכְבָּא אֵתִי לְתַחְנָה הַזְׁאָתִי אָוֹתָה מִמְּהָמָה בָּמָקוֹם וְלַקְחָתִי אָוֹתָה לְנִגְיָדָת"** (במוצג נ/1). מעבר לכך, טען, כי אפשר שהנאשם בא במגע עם שוטר שהוא על ידיו של שרידי ירי.

34. ואולם, לא מצאתי באמור לפגום במשקל הראיתי הרבה של הימצאות שרידי ירי על ידיו וראשו של הנאשם, כראיה התומכת במסקנה לפיה הנאשם ירה בנשק. אמנם, וכפי שהסביר החוקר צדוק צח, **"אנחנו כן יכולים למצוא על היורה, על האדם שהשליך רימוניים שרידי ירי"** (בע' 79 ש' 20-16). כך גם ישנה העובדה, שהרכב תרמיili רימוני ההלם שנורו בזרת האירוע, לא נבדק במעבדה. ואולם, מצד האמור, אין להתעלם מתשובתו של החוקר צח לשאלת, האם יתכן שתתגללה ברימוניים אותה תרכובת שהתגלתה בתרמילים שנמצאו בזרת האירוע, כי **"באופן ספציפי אני לא מאמין, אבל, אני לא יודע על זהה כי זה גם כלי נשך אחר, זה משה שהוא בקוטר יותר גדול מהתרמילים האלה, כי יכול להיות שיש שם רק סוג אחד מסוים"** (בע' 81 ש' 15-9). יתרה מכך, לשאלת בית המשפט, לאזזה סיטואציה מתאימה כמוות החלקיים שנמצאה על ידיו וראשו של הנאשם - לאדם שירה או לאדם שהיה בסביבת ירי - השיב החוקר צח: **"האדם היורה הוא זה שיותר מתאים לי כי כמוות החלקיים היא הרבה הרבה יותר גדולה مما שהייתי מצפה לראות גם מבחינת זמנים, מבחינת המרחקים ... הפרמטרים האלה יותר מצביעים לי על**

האדם היורה (בע' 84 ש' 11-15). על אותו משקל, התייחס לאפשרות שמדובר בשידים שעברו לנאים בלחיצת יד או בנגעה בראשו, וצין, כי "כשאני מסתכל על **כמויות החקיקיים שנמצאת על ראשו וידיו של החשוד**, אני אומר הסıcıוני, ושוב, אני לא יכול לשלול את השנים האחרים אבל הסıcıוני שהאדם הזה ירה הוא הרבה יותר גדול מאשר זיהום שניי", שכן, "במעבר שניינו כזה **כמויות החקיקיים הולכת בצורה דרסטיבית ויורדת**. זאת אומרת אם נניח היה לי שם 100, אני קיבל נניח בסביבות **החמשה חקליקים**" (בע' 82 ש' 28 עד ע' 83 ש' 2).

35. מלבד כמויות החקיקיים הגדולה שנמצאה על ידיו ושיערו של הנאשם, ישנו הממצא, שהרכבים של אותם חקליקים מתאימים **להרכב שריידי הירוי של ארבעת התרמיילים שנמצאו בזירת האירוע**, כמו גם חווות הדעת בנוגע לתרמיילים, לפיה הם נורו מכל נשק אחד, "**כל הנראה תחת מקלע מאולתר או מכל נשק אחר המטביע סימניםסוגיים דומים**" (ההדגשה שלי - א' כ') (בموقع 7, הוגשה במסגרת תיק מוצגים מוסכם). זאת, בהתאם לגרסתם של עדי הראייה: מוחמד מסר, כי הנאשם אח兹 בנשק של תעשייה מקומית מסוג קרלו, בגודל של כ-40 ס"מ (בموقع 15, ש' 16 וש' 27); היותם מסר, כי הנאשם אח兹 בידו "**לא אקדח, משה גדור עוזי או שטרן**" (בموقع 17, ש' 12-11) וג'מאל מסר, כי "**היה לו ביד נשק יותר גדול מאקדח ויתר קטן מרובה**" (בע' 44 ש' 12-17).

סבירוני, כי שילובם של שלושת אלה - כמויות החקיקיים הגדולה שנמצאה על ראשו וידיו של הנאשם; התאמת הרכיב החקיקיים הללו להרכב שריידי הירוי בתמיילים שנמצאו בזירת האירוע; וחווות הדעת לפיה התרמיילים נורו מחתה מקלע מאולתר - קשורים את הנאשם באופן מובהק לאפשרות הראשונה שהעליה החוקר צדוק צח, כי הנאשם ירה בנשק חם.

36. כאן המקום לציין את **גרסתו הלא משכנית של הנאשם** בנושא זה. בהודעתו במשטרת, כאשר עומת עם העובדה, כי "בבדיקה שנערכה על הידיים שלך עלה כי היום אתה נגעת בברזל", אך השיב: "**אני עובד עם ברזל אני אומר לך כי גם ברכב שלי יש לי ברזל גם בבית יש לי ברזל**" (בموقع 13, ש' 71-70). רק בעדותו בבית המשפט, טען לראשונה, כי ביום האירוע הוא תיקן את המזגן של הרכב ולצורך זה העביר את ארגז הכלים שלו מקום והואיד מהרכב כלី עבודה מברזל (בע' 122 ש' 19-17 ובע' 129 ש' 29-28)._CIDOU, אין עורין על זכותו של הנאשם לשוטוק בחיקרתו, "**אך בנסיבות שונות יש לך מחיר מסוים. כאשר הריאות עומדות לחובת הנאשם והוא בוחר בשתקה, מטעם הדברים מתחזק כוחן הלאורו של אותן ראיות והדבר עלול להזכיר על גרסת הנאשם עת הוא בוחר לדבר. ודוק: לו גרסת המערער הייתה נכונה, והוא באמת לא היה מעורב בעסקה כלל ... מתעורר הספק מדוע הוא לא השמיע דברים אלו כבר בחיקרתו במשטרת**" (ע"פ 14/14 8959 בן סימון נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 24.6.15, בפסקה 30). כך הוא במקורה דן, בו נמנע הנאשם להציג את גרסתו, כי הויריד מרכבו כלី עבודה מברזל לצורך תיקון מזגן הרכב, למורת שנשאל במפורש על הימצאות שריידי בברזל על ידו. גם הנימוק שהציג, כי לא מסר זאת במשטרת ממשום שלא נשאל על כך (בע' 130 ש' 1), אינו יכול להניח את הדעת, בהינתן שמדובר בפרט בעל חשיבות רבה להגנתו.

37. לכך מצטרפת הימנעותו של הנאשם מהיעיד את האדם שתיקן את המזגן (לדבריו, אדם בשם מוחמד, בموقع 13 ש' 48-47), הפעלת גם היא לחובתו, ומתאיםים הם לכך דבריו של כבוד השופט נ' הנדל בע"פ 2098/08 פרעוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 28.12.11): "**לעתים, הדרך שבה מנהל בעל דין את עניינו בבית המשפט עלולה להfailו, באופן הדומה במובנים רבים לראייה נסיבית. התנהגות כןו דא, בהעדר הסבר אמין וסביר -**

פועלת לחובתו של הנוקט בה" (שם, בפסקה 7 ה').

38. מעבר לכך, עצם גרסתו של הנאשם בנוגע למועד הגעתו לבית, לוקה בחסר. כך, מסר בהודעתו במשטרה, כי "אני הגעתי אל הבית ראייתי ילדים זורקים אבניים אל עבר הבית ואני נכנסתי לחצר וראיתי את אימה שלי בחוץ ... הגע שוטר והאמבולנס נשאר בחו"ץ וזה השוטר פנה אל אימה שלי והתחיל למשאל אותה ... במהלך כל האירוע הזה המשיכו לזרוק אל עברנו אבניים והמשטרה עוד במקום" (במוצג ת/13, ש' 26-32). דברים דומים נשמעו מפיו בעדותו בבית המשפט, כי הוא נכנס לחצר הבית שם שהתחנה אמו, ו"ברגע זהה היה אבניים שזרקם עליינו, על הרכבים שלנו ועל הבית. ברגע זהה באה המשטרה" (בע' 118 ש' 20-19). הנאשם הוסיף, כי גם בזמן שהוחח עם השוטר "היה רעש, אבניים מעליינו" (בש' 31).

39. ואולם, לא ברור לי, כיצד הצליח הנאשם להchnerות את רכבו בסמוך לבית ולהיכנס לבית, בזמן שהתגוזד מחוץ לבית המון שידה לעברם אבניים וקרשי עץ, ואפנה לדבריו של אחיו של הנאשם, עمارה, שהיעיד עד הגנה מטעמו, כי "נכנסתי מאזור התעשייה וראיתי מלא אנשים מסביב לבית אז השכינה אמרה לי בוא תיקנס מاقلנו. נכנסתי מاقل השכנים" (בע' 135 ש' 8-7). ואכן, בדו"ח הפעולה של השוטר סאלח, ציון, כי כשהגיע לבתו של הנאשם, פגש באמו של הנאשם בכינסה לבית ו"במקום היו הבנים שלא עמאר ומוחמד חלאק [הנפטר]. השוטר הוסיף, כי בהיותו במקום הגיע אחד מילדי השכונה ומסר לו תרמיili נשק שמצא בכינסה לבית "ולידה היה רכב מסווג ספררי צבע אדום שחוננו במקום" (לדברי הנאשם עצמו, רכבו הוא רכב מסווג GMC בצבע אדום, בע' 118 ש' 19). רק לאחר שהגיע למקום קצין המשמרות, הגיעו משפחתו של המתalon והחלו לתקוף את משפחתו של הנאשם (במוצג נ/1).

בנוסף, גם הגרסה לפיה בני המשפחה שבו בחצר בזמן שמיידים עליהם אבניים וחפצים, ולא נכנסו לתוך הבית, נראהית לא הבינוי, וההסביר שניתן בעניין זה, לפיו אמו של הנאשם "לא יכולה לעמוד על הרגלים שלה, היא הייתה עם סחרורת היא קיבלה מכח על הראש שלה" (דברי אחותו של הנאשם, בע' 133 ש' 32), אינו מניח את הדעת. ברורו, כי היו במקום די אנשים שישו לאם המשפחה להיכנס לתוך הבית, ואפנה, לדוגמה, לדבריו של האח עмар, כי אחותו שורוק, אחיו בילאל ושני שכנים היו בחצר עם האם כש הגיעו למקום (בע' 135 ש' 8-9).

40. יש בכלל אלה להחליש את גרסתו של הנאשם בדבר המועד בו הגיע לزيارة האירוע, ולכך מצטרפת העובדה, שגם גרסתם של עדי ההגנה בעניין זה, אינה עולה בקנה אחד עם גרסתו של הנאשם. כאמור, הנאשם מסר, כי הוא היה בחצר הבית כשהמשטרה הגיעו למקום, אך שלושת עדי ההגנה טענו, כי הנאשם הגיע לאחר שהמשטרה נכנסה לביתם:

האחות שורוק, מסרה, כי הגיעו לביתם שלושה אנשי משטרה בלבוש אזרחי, ו"אחרי תקופה של זמן בא רכב של משטרה ואחרי דקה וחצי מוחמד [הנפטר] הגיע לבית" (בע' 131 ש' 3-2).

האח עмар, מסר, כי הגיעו לבית שני שוטרים בלבוש אזרחי, ובשלב מסוים התחילה לתקוף אותם באבניים, "מכל מקום, גם עליינו וגם על השוטרים" (בע' 135 ש' 21-20). כעבור זמן נכנס לבית כוח מג"ב ו"ה הגיעו לחדל את שני השוטרים, והם הגיעו את האוטו ונסעו. נשאר כוח של מג"ב והתחל לפזר את החבירה ... מוחמד הופיע שם

בשלב מסוים, אחרי שהתחילה השוטרים לשימוש באמצעי פיזור" (בע' 135 ש' 29-24).

האח בילאל, מסר, כי כשהגיעו לבית האם, "הו משטרת ברוחב הקרוב לבית שלנו, הייתה משטרת, והייתה משפטת עצני תוקפים וזרקים אבניים, והמשטרת לא התערבה. כשהשוטרים היו שם מוחמד הגע" (בע' 140 ש' 22-24).

41. בכלליות, אומר, כי עדותו של הנאשם הותירה רושם רע, ולא מצאי כל בסיס לטענותיו בדבר התנצלות מצד עדי התביעה, כמו גם לטענותיו בדבר התנהגות קולקלת של המשטרת בזמן האירוע, ובכלל זה, כי המשטרת שיתפה פעולה עם משפחתו של המתלוון, השחיתה את רכבו ואף לא אפשרה את הגעתו של אMBOLנס לצורך טיפול באותו (בע' 124 ש' 10).

42. ואחרון, טענתו של ב"כ הנאשם לקיים של **מחדי חקירה**. ב"כ הנאשם הlion על כך, שהשופט סאלח לא רשם את פרטיו של הילד שמסר לו שלושה תרמילים של כדורים ו"הביע לי שמצא אותם בכניסה לבית" של הנאשם (במוצג נ/1). ואולם, בעניין זה, אף אם מوطב היה אילו השופט היה גובה את פרטיו של אותו ילד, הרי שנסיבות המקורה מובילות אותו למסקנה, שאין מדובר בפגיעה המוביל לזכותו של הנאשם.

43. תחילה, מקובל עליי הסברו של השופט סאלח, כי "הוא ילד קטן שאין לו תעודה מזהה עליו ... כיש צירה צו עם הרבה אנשים ואני עם עצור, לא היה לי זמן להביא את ההורים שלו ולקחת מהם פרטיים" (בע' 94 ש' 26-24). Nacha דעת, כי נסיבות האירוע הקשו על גביהו פרטיו של הילד, ואין המדבר במחדל מכoon. לגוףו של הפגם, CIDOU, הלכה פסוקה היא, שאין קבוע כי מחדל בחקירה מוביל, מניה וביה, לזיכי הנאשם ... על מחדי חקירה להימדד, על דרך הכלל, במישור הריאתי: האם הציבה התביעה שתיתת מספקת, בהתחשב במחדלי החקירה, לביסוס הרשותה הנאותם; והאם עורר הנאשם, בהתחשב במחדלי החקירה, ספק סביר באשמו" (ע"פ 10735/04 גולדמן נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 20.2.06, בפסקה 17). במקורה דן, בשים לב לעובדה, שהשופט אלמוג "מצא עוד כדור של נשק על הכבש מול החנות של סמיר ابو גרביה סמור לתעלת הניקוז" (במוצג נ/1), ובහינתו שנמצא, כי כל ארבעת ה כדורים "נרו מכל נשק אחד" (ההדגשה במקור) (במוצג ת/7), והרכב החלקיים של כל ארבעת התרמילים תואם את הרכב שרידי הירוי שנמצאו על ראשו ידיו של הנאשם - ספק רב בעיני, האם היה במידע על זהותו של אותו ילד או בשמייעת עדותו, כדי לתרום תרומה כלשהי להגנתו של הנאשם.

44. הדברים נכונים גם באשר לפגם החקירתי, על קיומו המאשימה אינה חולקת, כי אין במקרה זו"ח או תיעוד כלשהו בדבר חיפוש שבוצע ברכבו של הנאשם או בביתו, אחר כל הנشك. בעניין זה, אישר השופט עזרא, כי אין זו"ח חיפוש בנוגע לאחר כל הנشك: "יכול להיות שה בוצע, יכול להיות שלא" (בע' 99 ש' 2), והשופט סלאח מסר, כי קצין הסיוור שהגיע למקום "ביקש לעשות חיפוש על הרכב" (ר' במצורו של השופט כנאן מיום 18.8.15, במוצג ת/11), אך הוא עצמו לא ראה שהקצין ביצע חיפוש. לדבריו, הקצין "ביקש חיפוש, לא ממש" (בע' 98 ש' 23), ו"אולי" ביקש "מהמשפחה, לא ממש" (בש' 25). אכן, טמון מחדל בכך שאין תיעוד כלשהו בדבר קיומו או אי קיומו של חיפוש אחר כל הנشك. ואולם, בשים לב לעובדה, שבמסגרת התשתית הריאיתית שהציגה המאשימה היא כלל לא הציגה כל נשק כלשהו ששימש את הנאשם, וכך גם לגרסתו של הנאשם ועדוי ההגנה מטעמו, החיפוש שביצעו השוטרים

- בבית הנאשם, ברכבו של הנאשם ובשני רכבים נוספים של אחיו - לא העלה דבר, הרי שנראה, כי אין נפקות של ממש לכך שלא נרשם דו"ח חיפוש בגין (זאת להבדיל מסתואציה בה המאשימה הייתה מצאה קריאה כל' נשך של לטענתה נתפס בביתו של הנאשם או ברכבו, כאשר אין בנמצא תיעוד של אותה תפיסה).

45. לפיך, אני מוצא, כי במקרה דין אי הימצאותו של דו"ח חיפושינו יורד לשורש הגנתו של הנאשם, וסבירוני, כי גם אם היה בנמצא דו"ח זהה, הרי שלא היה בו להקים יסוד לספק סביר באש灭תו. דבריהם של אחיו של הנאשם, כי החיפוש נעשה בנסיבותם, מפיגים גם הם במידה מה את עצמותו של המוחלט, וראו את דברי אחויהם של הנאשם, כי השוטרים "ביקשו שמשהו يتלווה אליהם" לחיפוש בבית (בע' 132 ש' 13-10), ודבריו של האח עמאר, כי "שאלו מי יכול ללוות בחיפוש, ואני אמרתי שאני אבאו. הם חיפשו בכל פינה" (בע' 136 ש' 13-13). לבסוף, אומר, כי ב"כ הנאשם הlein על כך שהמאשימה לא הזמינה להעיד את קצין הסיר, "לדעת מה קרה בزيارة האווירודrome" (בע' 156 ש' 19-20), אך לא מצאתי בטענה זו ממש, מה גם שב"כ הנאשם יכול היה לזמן לעיד.

סוף דבר

46. על יסוד קביעותי ומסקנותי דלעיל, אני מוצא, כי גרסתם של שלושת עדי הראייה בשילוב עם הראיות הפורניזיות בדבר הימצאות שרידיו ירי על ידו וראשו של הנאשם, מובילות למסקנה החד משמעית בדבר אשמו של הנאשם.

כאן המקום להציג את התרשומות, כי מדובר במשפחה "בעייתית" (בלשון המועטה), ובולט היה החשם של עדי הראייה מוחמד והיתם להuide נגד הנאשם בבית המשפט, אליו ה策רף חשם של מוחמד וג'מאן לבצע עימות במשפטה.

47. לפיך, אני מרשים את הנאשם בביצוע עבירה בנשך (ניסיות נשך שלא כדין), לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין, וUBEIRA של ירי מנשך חם באזר מגורים, לפי סעיף 340א לחוק.

ניתנה היום, י' שבט תשע"ז, 06 פברואר 2017, בפורמי.